Р Е Ш Е Н И Е
№ 2228

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 04.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11287** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Ф. Л., гражданка на Р. Ф. с адрес за призоваване: [населено място], пл. „Р. Д." № 4, ет. 1, ап. 1 – адвокат И. С. срещу Заповед № 34/06.12.2011 г. на Зам. Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която е отказано удостоверяването на български произход на оспорващата.

В жалбата и в направените допълнителни уточнения, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като се задължи ДАБЧ да издаде исканото удостоверение. Оспорващата посочва, че е представила всички необходими документи, поради което съвсем неоснователно ѝ е отказано издаването на исканото удостоверение. Твърди се, че при влязло в сила съдебно решение, постановено от компетентен съд на Р. Ф. е извън провомощията на администрацията да преценява доказателствата, въз основа, на които е постановен съдебния акт, защото така се нарушава императивната разпоредба на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Р. Б.. Инвокирани са доводи, че Р. Б. е страна по действащ международен договор с друга държава, в случая Р. Ф., поради което нейните органи и институции следва да се съобразяват със задълженията, произтичащи от този договор.

В проведеното по делото открито заседание, оспорващата не се явява лично. Пълномощникът ѝ адвокат И. подържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на Зам. Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:
Между страните не се спори, че със заявление-формуляр по преписка №13/15.06.2009 г., И. Л. е поискала да ѝ се издаде удостоверение за български произход, което да послужи пред Министерството на правосъдието за получаване на българско гражданство.
Със заповед № 1 от 23.04.2010 г. изрично е отказано издаването на поискания документ, която не оспорена и е влязла в законна сила.
Оспорващата е направила искане за възобновяване на производството вх. № 11-08-0993-8/31.10.2011 г. и същото е било възобновено със заповед № 33/17.11.2011 г.
С протокол № 11-08-0993-8 от 22.11.2009 г. е поправена явна фактическа грешка, касаеща посочването на родствената връзка по права линия от първа и втора степен.
Към първоначалното искане за издаване на документ са приложени заявление-формуляр от името на И. Ф. Л., нотариално заверена декларация за българско национално съзнание, копие от документ за самоличност, нотариално заверено копие от свидетелство за раждане на заявителя и нотариално заверено копие с превод на български език от Решение от 06.10.2004 г. на Камишинския градски съд, Р. Ф., по гражданско дело № 2-1601/2004 г.
Към направеното искане от 31.10.2011 г. допълнително са приложени допълнително определение по гражданско дело № 2-1601/2004 г. от 29.06.2011 г. на Камашински градски съд, Р. федерация за поправка на явна фактическа грешка в съдебно решение, заверен превод от свидетелство за сключен граждански брак на И. Л., заверен превод от свидетелство за раждане на Л. П. Ж., майка на Л., заверен превод от свидетелство за граждански брак на Л. Ж. и заверен превод от свидетелство за гражданки брак на В. Д. П. – баба на И. Л..
Със заповед № 36 от 27.07.2010 г. Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина е наредил Зам. Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина да подписва заповедите, с които се отказва удостоверяването на български произход.
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е получена лично от пълномощника на жалбоподателката на 12.12.2011 г., видно от саморъчно положения подпис върху приложения по преписката екземпляр. Жалбата е подадена чрез административния орган на 13.12.2011 г. /вх. № 11-00-1250-1/, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
За да издаде оспорения акт, административния орган се е позовал на разпоредбите на чл. 40 от АПК и чл. 45 и чл. 46 от Кодекса за международно частно право.
Видно от мотивите на процесната заповед административният орган е приел за безспорно доказана родствената връзка по права линия между И. Л., Л. Ж., нейна майка и В. Ж., нейна баба. Прието е също, че според чл. 46 от действащият Договор между Н. република България и Съюза на съветските социалистически републики за правна

помощ по граждански, семейни и наказателни дела, Ратифициран с Указ № 784 на Държавния съвет от 15.04.1975 г., - ДВ, бр. 33 от 25.04.1975 г. обн., ДВ, бр. 12 от 10.02.1976 г., влезлите в сила решения по граждански и семейни дела от неимуществен характер, издадени от органите на правосъдието, органите по гражданското състояние и органите на настойничеството и попечителството на една от договарящите страни, се признават на територията на другата договаряща страна, без да се извършва производство, ако органите на тази договаряща страна не са издали по това дело влязло в сила решение или ако съгласно този договор въпросът не е от изключителна компетентност на органите на тази договаряща страна.

На практика административният орган не е приложил визираната разпоредба от посочения международен договор, позовавайки се на чл. 40 от АПК и чл. 46 от КМЧП. Според Зам. Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина Решението от 06.10.2004 г. на Камишинския градски съд на Р. Ф., по гражданско дело № 2-1601/2004 г. е постановено само въз основа на свидетелски показания, без да е изслушано лично лицето, чиито произход се установява, поради факта, че то е починало. По тези съображения съдебният акт не следва да бъде вземан предвид при установяване на българския произход на И. Л., защото той е несъвместим с разпоредбите на българското право. Това е така, защото чрез него биха се създали други правни последици, а именно лицето би могло да кандидатства за българско гражданство и да го получи по облекчена процедура и така да придобие и европейско гражданство.

Според настоящия съдебен състав изложените от административния орган мотиви са незаконосъобразни.

Българският произход е правнозначим юридически факт, който е от значение за придобиване на българско гражданство. По силата на чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство, в производството по придобиване на българско гражданство по натурализация с молбата за придобиване на българско гражданство се представя и удостоверение за български произход, издадено от Държавната агенция за българите в чужбина. В удостоверението се посочват данните, въз основа на които е установен българският произход.

Според чл. 3, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Закона за българите, живеещи извън Р. Б., български произход се доказва с документ, издаден от български или чужд държавен орган. Български произход може да се доказва и по общия исков ред.

Съдът намира, че административният орган съвсем незаконосъобразно е мотивирал решението, излагайки общи и необосновани разсъждения, защо Решение от 06.10.2004 г. на Камишинския градски съд на Р. Ф., по гражданско дело № 2-1601/2004 г. не следва да бъде вземано предвид при преценката на основателността на искането на Л.. Това е така, защото по силата на чл. 46 от цитирания по-горе Договор за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, влезлите в сила решения по граждански и семейни дела от неимуществен характер, издадени от органите на правосъдието, органите по гражданското състояние и органите на настойничеството и попечителството на една от договарящите страни, се признават на територията на другата договаряща страна, без да се извършва производство. Единственото ограничение за приложението на тази разпоредба е наличие на влязло в сила решение от органите на тази договаряща страна по това дело или ако съгласно договора, въпросът не е от изключителна компетентност на органите на тази договаряща страна. В разглеждания случай тези отрицателни предпоставки не се установяват.

Лишени от правна опора са и разсъжденията относно приложението на чл. 40 от АПК и

чл. 45 от КМЧП, според който разпоредба на чуждо право, определено като приложимо от този кодекс, не се прилага само ако последиците от нейното прилагане са явно несъвместими с българския обществен ред. Несъвместимостта се преценява, като се държи сметка за степента на връзка на отношението с българския правен ред и значимостта на последиците от прилагането на чуждото право. В случая не става въпрос за приложение на норма от правото на Р. Ф., а за изпълнение на съдебно решение на държавен орган – съд на едната от двете договарящи се страни, поради което не е от компетентността на административния орган да преценява дали с това решение се засяга българския обществен ред. Според настоящия съдебен състав, с визираното решение не само, че не се засяга българския обществен и правов ред, но същото е постановено след събиране на доказателства в рамките на съдебно производство за установяване на факти, които са от правно значение за ищеца. В това производство са допустими всички доказателствени средства, включително и свидетелски показания, подобно сходните производства, провеждани по реда на ГПК.
По силата на чл. 5, ал. 4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Р. Б., са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. На това основание административният орган е имал задължението да приложи чл. 46 от Договора между НРБ и СССР, а не да се впуска в разсъждения относно това как чрез решението на руския съд не следва да се взема предвид, защото противоречи на разпоредбите на КМЧП и чрез него би се засегнал българския обществен ред.
Настоящият съдебен състав намира, че в случая са били налице всички визирани в закона предпоставки за издаване на исканото удостоверение на оспорващата. По силата на чл. 2 от Закона за българите, живеещи извън Р. Б., българин, живеещ извън Р. Б., съгласно този закон е лице, което има поне един възходящ от български произход, притежава българско национално съзнание и пребивава трайно или постоянно на територията на друга държава. Безспорно е налице родствена връзка по права линия между И. Л. и В. Ж., с предбрачно име П. – баба на оспорващата, а българския произход на В. Ж. е установен с акт на държавен орган – Камишинския градски съд на Р. Ф.. Оспорващата е декларирала, че има българско национално съзнание и същата живее постоянно на територията на друга държава.
По изложените съображения, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена, а делото да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.
С оглед изхода на делото и предвид на факта, че оспорващата, чрез процесуалния си представител е поискала заплащане на разноски, на същата на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да се присъдят такива.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, чл. 173, ал. 2, пр. 2 и чл. 174 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Ф. Л., гражданка на Р. Ф. Заповед № 34/06.12.2011 г. на Зам.

Председателя на Държавна Агенция за българите в чужбина /ДАБЧ/, с която ѝ е отказано удостоверяването на български произход.
ВРЪЩА ДЕЛОТО КАТО ПРЕПИСКА на компетентния административен орган при Държавна Агенция за българите в чужбина за ново произнасяне по направеното от Л. искане, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.
ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне.
ОСЪЖДА Държавна Агенция за българите в чужбина, да заплати на И. Ф. Л., гражданка на Р. Ф., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 460 /четиристотин и шестдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лева и 10 /десет/ лева, внесена държавна такса.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..